
HEGYVIDÉKI IGEHIRDETÉSEK

JOBBAN

János evangéliuma 21,15-19

2016. 04.10.

IGEHIRETŐ: SZABÓ ISTVÁN

Lekció: 116. zsoltár

Imádkozzunk. Magasztalunk Mennyei Atyánk, hogy mi itt a Te hajlékodban együtt dicsőíthetünk és magasztalhatunk azokért a boldog megtapasztalásokért, melyről a zsoltár is számot ad. Könyörületes és irgalmas vagy, megszabadítottál bennünket, bár ügyefogyottak, elesettek és kicsinyek voltunk, sőt a halál köteleit is leoldottad rólunk, és ezért mi most Neked hálát adunk és újra szívünkben elkötelezzük magunkat, hogy életünk minden óráján Téged keresünk, Téged hívunk segítségül és Téged dicsőítünk. Azt kérjük Mennyei Atyánk, hogy ezen a mostani istentiszteletünkön erősíts bennünket ebben szent igédnek erejével, újjáformáló hatalmával, Szentlelked áldó jelenlétével nyisd meg számunkra mennyei világodnak titkait, ragyogtasd fel számunkra örökkévaló szeretetedet, ahogyan azt a mi Urunk Jézus Krisztusunkban megmutattad. Hogy általa és Őbenne még közelebb juthassunk Hozzád, még erősebb lehessen bizodalunk, még teljesebb lehessen reménységünk, és még elkötelezettebben erőiddel igyekezzünk a szeretet minden munkáját végezni. Krisztusért, a mi Urunkért kérünk, hallgass meg bennünket, légy itt közöttünk, töltsd be áldásaiddal a mi életünket. Ámen

Mikor aztán megebédeltek, mondta Jézus Simon Péternek: Simon, Jónának fia: jobban szeretsz-e engem ezeknél? Monda neki: Igen, Uram; te tudod, hogy szeretlek téged! Mondta neki: Legeltesd az én bárányaimat! Mondta neki ismét másodszer is: Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem? Mondta neki: Igen, Uram; te tudod, hogy én szeretlek téged. Monda neki: Őrizd az én juhaimat! Mondta neki harmadszor is: Simon, Jónának fia, szeretsz-e engem? Megszomorodott Péter, hogy harmadszor is mondotta neki: Szeretsz-e engem? És mondta neki: Uram, te mindent tudsz; te tudod, hogy én szeretlek téged. Mondta neki Jézus: Legeltesd az én juhaimat! Bizony, bizony mondom neked, amikor ifjabb voltál, felövezted magadat, és oda mentél, ahova akartad; mikor pedig megöregszel, kinyújtod a kezedet és más övez fel, és oda visz, ahová nem akarod. Ezt pedig azért mondta, hogy jelentse, milyen halállal dicsőíti majd meg az Istent. És ezt mondván, szólt neki: Kövess engem! (János 21,15-19.)

Szeretett gyülekezet, kedves testvérek! A csodálatos halfogás története után olvassuk ezt a beszélgetést. Nem nevezném párbeszédnek, hiszen a többi tanítvány is jelen van ezen a beszélgetésen, értve a többi tanítványon azokat, akik Péterrel elmentek halászni. Ők is azok között voltak, akik hűsvét csodálatos napján Szentlélekáldást vettek, felhatalmazást kaptak, evangélium hirdetésre kiküldettek, egyszóval mindent elnyertek és megkaptak, amit a feltámadott Úrtól el kellett nyerniük ahhoz, hogy szolgálatukat végezhessék. Mégis, azt olvassuk itt, János evangéliuma 21. részében, Péter és még hatan vele, elmentek halászni. Egész éjszaka küszködtek, nem fogtak semmit. A parton megállt egy alak, nem ismerték fel, kérdésére, hogy van-e ennivalójuk, azt felelték, hogy nincsen. Akkor ezt mondta az ismeretlen: vessétek ki a hálót jobb oldalra! Kivetették, megtelt a háló szakadással, meg is számolták, 153 hal volt benne. Ekkor már felismerték, hogy az Úr az. Kíérték a partra, a parton pedig az Úr sült hallal várta őket, és megvendégelte őket. Itt kezdődik (folytatódik) ez a történet, Péternek és Jézusnak a beszélgetése. És azért mondtam, hogy nem négyszemközti beszélgetés volt ez, mert ott voltak a többiek is, és éppen az is a beszélgetés egyik lényeges vonatkozása, hogy a többiek előtt menjen végbe.

Ugyanis mindjárt meg kell azt állapítanunk, hogy ebben a beszélgetésben egy nagy helyreállítás megy végbe. Péter dezertőr volt, elhagyta őrhelyét, megfutamodott. Már a Gecsemáné kertben megfutamodott. De aztán a főpapi udvarba bejutva, beteljesedett rajta Jézus jövendölése: háromszor tagadsz meg engem, mielőtt a kakas megszólal. Beteljesedett, mert megtagadta a mesterét, holott – emlékszünk – még a vacsorakor miként fogadkozott: ha mindenki el is hagy, Uram, én nem, én életemet adom érted. Most tehát helyre kell állítani azt a mély és igaz kapcsolatot, amely Jézus és Péter között fennállt. Mert ha ezt a kapcsolatot csak néhány mozzanat erejéig felidézük, azt látjuk, hogy Péternek – minden emberi gyarlósága dacára – mély, igazi szeretet kapcsolata volt Jézussal. Péter rajongott Jézusért, mai szóval – ezt ugyan nem szívesen használok, de mondjuk ki – imádtatta mesterét. Menjünk visszafelé. Ott, nagypéntek hajnalán, amikor megszólalt a kakas, Péter keservesen sírva ment el. Aztán, nagycsütörtök éjszakán fogadkozott. És nem azért, mert mindenképpen első akart lenni, vagy mert mindenképpen ki akart tűnni a többiek közül! Ugyan, miféle stréberségnek lett volna ott értelme, amikor az Úr Jézus jelenti, hogy elfogják, elítélik, halálra adják, tanítványai pedig mindannyian – mondja az Úr Jézus Krisztus – megtagadják őt!? És még mehetünk visszafelé az időben. Csak azt a pillanatot hadd idézzem fel, ami majd a mai történetnek a megértéséhez is igen fontos lesz. Azt olvassuk Máté evangélistánál, hogy amikor Jézus jelenti a tanítványainak, hogy Jeruzsálembe megy, ahol elárulják Őt, keresztre adják, meghal, és ezt hallva a tanítványok próbálják őt visszatartani, de Jézus eltökélt, és újra kinyilatkoztatja a célját, akkor, jegyzi meg Máté evangélista: megszomorodtak a tanítványok (Máté 17,23). És itt is azt olvassuk, hogy amikor Jézus harmadjára is kérdezi Pétertől, hogy szeretsz-e engem, azt mondja János evangélista: megszomorodott Péter. Erre majd még vissza fogok térni. Mindezt most azért mondom, hogy érzékeltessem: ez a helyreállítás, amelybe itt most Jézus belefog, csodálatos kezdeményezés, csodálatos történet, nincsen benne sem-

mi számonkérés. Kicsinyítve, úgy tűnik, olyan ez, mint amikor megromlik egy házasság, és a felek jó tanácsra, bölcs belátásra, nem is tudni, minek engedve úgy döntenek, hogy kibékülnek, akkor szokott az történni, hogy a sérelmezett megkérdezi a másikat, aki a bántást okozta, mondjuk, a férj a feleségét vagy a feleség a férjét, hogy: szeretsz? Igen, mondja a másik, hát persze, vagy ahogy a férfiak szokták mondani: persze. Mondd már ki, hogy szeretsz! sürgeti a másik. Szeretlek. Biztos? – Biztos. Bizony, a megsebzettség elülteti az emberben a gyanút a másikkal szemben, ezért több megerősítésre van szüksége. Hiszen, tudjuk, a szeretett fél által ütött sebek nagyon nehezen gyógyulnak, vagy, ha be is hegednek, olykor sajogni kezdenek, mert, bizony, a házasságnak is van meteorológiája.

De vajon, ki itt a sérelmezett? – ha már ezt a példát hoztam föl. A mi Urunk Jézus Krisztusunk lenne az? Hiszen ott áll feltámadott dicsőségében, olyan fenség, olyan dicsőség, olyan mindent meghaladó isteni valóság ez, hogy mi kellene ennél több? Mert bár, ha az emmausi tanítványoknak az kellett, hogy megtörje a kenyeret, akkor megtöri neki a kenyeret, és ha a tíz szorongó tanítványnak az kell ott, a felházban, hogy megjelenjen nekik és Szentlelkét kibocsássa rájuk, akkor kibocsátja rájuk Szentlelkét, és ha Tamásnak az kell, hogy megnézhesse az Úr Jézus Krisztus sebhelyét az oldalán meg a kezén, akkor odanyújtja neki, – mégis fölöttük áll! Nincs itt semmi sértettség, semmi megbántottság. Hát nem maga az Úr Jézus jövendölte meg Péternek, hogy mire a kakas megszólal, meg fogja őt tagadni? Mi oka volna itt sértődésre? Így tehát ez a kérdés, hogy szeretsz-e engem, valami mást indít el. Figyeljük meg, hogyan indul ez a beszélgetés. Azt kérdezi az Úr Jézus Krisztus, hogy jobban szeretsz-e engem ezeknél? Magyar fülben ez félreérthetően hangzik. Bár a magyar a legcsodálatosabb nyelv, de itt meg kell gondolnunk a kérdést, mert bizonyos nyelvi fordulatokban, különösen az ország keleti részén a -nál, -nél, -tól, -től, összehasonlító vonzatú. Érthetnénk tehát úgy is, mintha azt kérdezné az Úr Jézus, hogy jobban szeretsz-e, mint ők? Egyszer hallottam is erről egy magyarázatot, jól beleragadt a fülembe, miszerint itt tulajdonképpen azt kérdezi az Úr Jézus: Péter, jobban szeretsz-e, mint ők? Első vagy-e a szeretetben? Mert a tagadásban, az elfutásban, a menekülésben már bebizonyítottad, hogy első helyen állsz! Na most, akkor fordítsuk meg, jobban szeretsz-e, mint ők?! De Jézus kérdése nem ezt jelenti. Azt kérdezi az Úr Jézus Krisztus, hogy jobban szeretsz-e engem, mint őket itt mind, jobban szeretsz-e engem, mint őket? És itt kezdődik a kapcsolat helyreállítása. És amikor Péter azt mondja, hogy igen, Uram, szeretlek, nyomban meg is kapja a feladatot, amit az Úr Jézus Krisztus megtagadásával, megfutamodásával, gyávaságával elvesztett. Mert nemcsak a bizalmi kapcsolat helyreállítása történik itt, hanem Péter apostoli tisztének a helyreállítása is. Ne féljünk ezt kimondani: Péter az első a tanítványok között, Péternek egy egészen különös primátusa van, ami nem azonos a középkori római katolikus egyházban kidolgozott primátus-elmélettel, mégis Péter a tanítványi közösség szószólója. Amikor vele együtt a többiek is kilépnének az apostolságból, akkor Péter mondja, hogy elmegyek halászni. Ezt nem János mondja, nem is Tamás mondja, nem András, bár ők is ott vannak. Ezt Péter mondja. Emberileg szólva, Péter a főnök, Péter az első, Péter a kezdeményező, Péter indítja a dolgokat. És most ebben a tisztében is

helyre kell őt állítani. Amikor az Úr Jézus elhívta az első csodálatos halfogáskor, emlékszünk, Péter leborult az Úr Jézus elé és azt mondta: eredj el tőlem Uram, bűnös ember vagyok. És Jézus azt mondta: Gyere, kövess engem, és azt tesztem, hogy emberek halásza leszel. Ezt Péternek mondja. És nagyon sok esetben, amikor Péter beszél, akkor a többiek is beszélnek, – Péter a szószóló. Idézzük fel csak azt a jelenetet, amire az előbb utaltam! Ez most már fontos. Mikor az Úr Jézus jelentette nekik, hogy felmegy Jeruzsálembe, ott elfogják, megölik, eltemetik, s harmadnap föltámad, azt mondja Máté evangélista: megszomorodtak a tanítványok. Megszomorodott Péter. Ő mondta még a Caesarea Filippi országútján: mentsen Isten, Uram, nem eshetik meg ez Teveled, de ezt a többiek is mondják (Máté 16,22). Amikor Péter kiszáll a csónakból, amikor Jézus közeledik a vízen (Máté 14,25-32), a többiek is kiszállnak, higgyétek el, kedves testvérek, ha nem fizikailag, de kiszállnak. Péter képviseli őket. És most ebben a tisztében is helyre kell őt állítani. És most ez meg is történik, háromszor is kérdezi az Úr Jézus: Péter, jobban szeretsz-e engem, mint őket? – Igen, Uram. Legeltesd az én juhaimat. Péter, szeretsz engem? Őrizd az én nyájamat. És mikor harmadszor is kérdezi, szeretsz-e engem? Péter ezt mondja: Uram, Te mindent tudsz, Te tudod, hogy én szeretlek Téged. Legeltesd az én juhaimat – feleli Jézus. De, Péter, feszíti János apostol ezt a harmadik kérdést és a választ (Uram, Te mindent tudsz, Te tudod, hogy én szeretlek Téged), Péter ezt már megszomorodással mondja.

Mi ez a szomorúság? Ha megnézzük azokat az igehelyeket ahol az evangéliumokban, illetve a páli levelekben előfordul a szó, azt látjuk, hogy ez egy igen sajátos leírása egy még sajátosabb helyzetnek, annak amikor az ember úgy ütközik meg valamin, hogy abból nem felháborodás támad benne. Ez tehát nem megbotráncozás. Igen, van olyan megütközésünk, amikor beleakadunk valamibe, haragra lobbantunk, mérgesek leszünk, megbotráncozunk. Ezért mondja az Úr Jézus, hogy jaj annak, aki megbotráncoztat (Máté 18,6). Itt azonban a megütközés szomorúsággá lesz. Amikor az ember valamibe nagyon beleéli magát, aztán kibillentik belőle és emiatt nem düh támad benne, hanem szomorúság, valami mély értetlenség. Mint a tanítványokban, akikről sérül-szerzte azt olvassuk az evangéliumokban, hogy Jeruzsálembe menetelük – az Úr Jézus vezette őket, mentek utána – számukra egy nagy diadalra való készüllet volt. Siker sikerre! Ötezer ember megvendéglése. Négyezer ember megvendéglése. Betegek gyógyulása. Óriási mozgalom Jézus körül. Ezrek és ezrek hömpölygése. Nos, ők így készültek Jeruzsálembe. És miről beszél a Mester? Elfogatásról, elítéltetésről, halálbüntetésről, kivégzésről. Ez úgy meg tudja ütni az embert, hogy elszomorodik. Mint amikor valaki nagyon nagy szeretettel készít egy ajándékot, és viszi annak, akinek készítette és az illető kiüti a kezéből. Úgy megüt ez bennünket, hogy szomorúság fog el minket. Vagy mint amikor a szívünk szeretetével akarunk valakinek igazán segíteni, nem leereszkedéssel, nem odahajlással, hanem benne van az egész embervoltunk, ám kigúnyolják a segítségünket. Ez bizony megüt bennünket és szomorúság tölt el minket.

Ha valakit érdekel ennek az igazi mélysége, kérem, olvassa el Pál apostol második Korinthusi levelének a hetedik részét. Az apostol arról beszél a szeretett korinthusi gyülekezetnek, akiket ő szült új életre, akiknek ő tett bizonyosságot Krisztus dicső-

ségéről, akik tőle vették a lelki áldások sokaságát, akit lelki atyjuknak tekintettek, hogy tudja, egy korábbi levélével megbántotta őket. Ez a levél nincs meg, nem tudjuk, mi lehetett benne, de itt a 2. Korinthusi levélben írja az apostol, visszajutott a hír, hogy megbántódtak a korinthusiak. Megütötte őket ez a levél. Keményen beszélt velük, megítélte őket. Meg is ítélt, mert elég csak az, amit az 1. Korinthusi levélben olvasunk. Igen, lelkesek voltak a korinthusiak, ujjongók, sok kegyelmi ajándékot kaptak, sok dicsőséget láttak, lelkesülten éltek – és mennyi bűn közepette. Ezért Pál keresetlenül megírta nekik súlyos ítéleteit. Aztán eljött hozzá a hír, hogy megszomorodtak. Itt ugyanaz a szó van, mint János evangéliumában is – ez fontos. Megszomorodtak, megütötte őket az apostol levele. És akkor azt mondja Pál: tudom, hogy megszorítottalak benneteket, de örülök, hogy megtérésre szomorodtatok meg. Mert kétféle megszomorodás van – mondja itt az apostol –, van megszomorodás e világ szerint, és az halálra vezet. Az a fajta megszomorodás összetöri az ember szívét, megsemmisíti az ember lelkét és zsákutcába tolja az embert, ahonnan nincsen kiút. De van – mondja az apostol – Isten szerint való megszomorodás is. Ez a megszomorodás is összetöri a szívünket, ez is megkeseríti a lelkünket, de nem zsákutcába tol minket, hanem kihoz bennünket Isten dicsőséges szeretetére. Úgy-e, milyen megdöbbenő azt olvasni itt az evangéliumban! János evangélista leírása szerint ezt kérdezte Jézus Pétertől: szeretsz-e engem, – és Péter megszomorodott, megütődött rajta. Hát nem hiszi el az Úr Jézus, hogy szeretem Őt? Ámbár, miért hinné! Mi történt pár nappal korábban ott, nagycsütörtök éjszakáján? Mi történt ott húsvét után, amikor jöttek az asszonyok és jelentették, hogy feltámadott az Úr? A tanítványok ezt asszonyos lázbeszédnek tekintették. És mi történt itt, nem sokkal a csodálatos felhatalmazások után? Péter visszakullog a Genezáreti tó partjára, visszalöki a rég kihúzott csónakot, kiveti a hálót és egész éjszaka gyakorolja a halászmesterséget. Nem erre kapott felhatalmazást.

Szeretsz-e engem? – Jaj, kedves testvérek, ha erre a kérdésre nem tudunk igennel felelni, akkor nem mondtunk Istennek semmit! Ha erre a kérdésre nem tudunk igennel felelni, akkor nem tettünk egy lépést sem a Krisztus-követésben. Ha erre nem az a biztos feleletünk, hogy igen, Uram, szeretlek! – akkor a tanítványságunk merő pózolás és az első konfliktushelyzetben, az első drámában, az első nehézségben azt észleljük, hogy már nincs is belőle semmi. Mit mond a zsoltaáros? – Szeretem és áldom az Istent, mert meghallgatta az én beszédemet, mert hűséges és igazmondó az Isten, és én ezért életem minden napján Ő hozzá kiáltok! Majd folytatja: körülvettek a halál kötelei, de Hozzá kiáltottam! Ha nincs meg, testvérek, a mi teremtő, megváltó Istenünkkel ez a mély szeretetkapcsolatunk és nem erősítettetik meg újra, akkor ha éppen körülvesznek a halál kötelei, ha már-már összeroppan-tanak bennünket az életünk nyomorúságai, ha ránkbizonyosodik, hogy milyen kis szerencsétlenek – ahogyan a zsoltaáros mondja: ügyefogyottkák vagyunk! – akkor minden elpattan és mindennek vége. Ez lesz a világ szerint való megszomorodás halálra. De lehet Isten szerint is megszomorodni – életre. És hiszem, hogy Péternek ez a szomorú megütöttsége, megbántottsága (miért kérdez harmadjára is az Úr?), nos, ez Isten szerint való megszomorodás. Azt kívánom, testvérek,

hogy minden nap, életetek minden napján háromszor(?), harmincháromszor(?), hétszer(?), hetvenhétszer(?) is, halljátok csak újra meg újra ezt a kérdést: szeretsz-e engem? – mert a mi üdvözítőnk szeretete nélkül mindegyre az következik be, amire az első kérdésben már nyomban rávilágított a mi Krisztusunk: Péter, jobban szeretsz-e engem, mint ezeket?

És ha így kell választanom, el is dőlt a dolog. Az a szeretet, amelyről a mi Urunk Jézus Krisztusunk beszél, nem versenyszeret. Kérdése nem azt célozza, hogy Péter valamiféle rangsort állítson. Jobban szeretsz-e, mint őket? – Jézus a szeretet forrására mutat rá ezzel a kérdéssel. Jobban szeretni az Úr Jézus azt jelenti, hogy ott vagyunk a szeretet forrásánál. Jobban szeretni őt, mint bárki más, azt jelenti, hogy Őt kell jobban szeretnem, mert különben másokra sem telik majd a szeretetből. És mivel Péter jól felel (megszomorodva is jól felel, mert Isten szerint szomorodott meg!), megkapja újra Krisztusától a mandátumot.

Az az igazság, hogy ma csak az utolsó versről szerettem volna prédikálni: „Bizony, bizony mondom neked, amikor ifjabb voltál, felövezted magadat és oda mentél, ahova akartál; mikor pedig megöregszel, kinyújtod a te kezdet és más övez fel téged és oda visz, ahova nem akarsz! Ezt pedig azért mondotta, hogy jelentse, milyen halállal dicsőíti majd meg Isten, és ezt mondván, így szólott hozzá: kövess engem!” De, ha meggondolom, végig erről beszéltem. Amikor ifjabb voltál, felövezted magadat és oda mentél, ahova akartál. Ez még előző este történt, nem valamikor Péter ifjú korában esett az meg. Mikor ifjú voltál, felövezted magad, oda mentél, ahova akartál. Nos, mit mond Péter előző este? Elmegyek halászni! Oda megy, ahova akar. Mikor pedig megöregszel, kinyújtod kezdet, más övez fel téged és oda visz, ahova nem akarsz. Immár az öreg Péter áll előttünk. Egy éjszaka meg lehet öregedni. Úgy is, ahogy szokták mondani, hogy egy óra alatt is meg tud valaki öszülni, meg úgy is, hogy egy nehéz napszak alatt is megvénül az ember. De amiről itt a mi Urunk Jézus Krisztusunk beszél, úgy az igazi megöregedni. Csak háromszor kell, hogy megkérdezze tőlünk, tőlem is, tőled is: jobban szeretsz-e, mint ezeket, mint a hitvesedet, mint a gyermekedet, mint édes szüleidet, mint testi-lelki jó barátodat, mint azt, akire egész életedben bizonyosan rátámaszkodhatsz?! Szeretsz-e és szeretsz-e? És ha az ember igazán jól tud erre a kérdésre felelni, igazán jól, Isten szerinti megszomorodással, akkor már tudja, hogy egykor én is voltam ifjú, felöveztem magam, és oda mentem, ahova akartam. Például, akartam az Úr Jézust követni, ez is egy döntés. De most már öreg vagyok, és most már ki kell nyújtanom a kezemet és most már másra kell támaszkodnom, és most már valaki felövez engem és oda visz, ahova én nem akarsz. Hozzáteszi János evangélista: mindezt azért mondotta Jézus, hogy jelentse Péternek, milyen halállal dicsőíti meg az Urat. Emlékszünk, néhány héttel korábban még nagycsütörtök éjszakáján, azt mondta Péter: Uram, ha mindenki elhagy, ha mindenki megfutamodik, ha mindenki meg is tagad Téged, én nem! Én az életemet is kész vagyok érte adni. Most érett meg erre Péter, mert ezen a szón, hogy öreg, lehet azt is érteni, hogy másra szorul az ember, – jönnek a fiatalok és felkarolnak bennünket, aztán oda visznek, ahova mi nem akarunk. De mit tehetünk, öregek vagyunk és magatehetetlenek. Csalthogy itt nem erről van szó, ez csak a hasonlat erejéig van

itt. Inkább azt látjuk: megérett Péter, most lett felnőtt. Akkor leszünk felnőtt keresztyének, akkor jutunk kiskorúságból nagykorúságba, akkor érlelődik meg bennünk a Krisztus-követésnek a teljessége, amikor ezeknél is jobban, mindenkinél jobban szeretjük őt, amikor megéljük és megértjük, hogy az igazi szeretet, amit faggatni is lehet, egy forrásból táplálkozik, ez a forrás pedig maga a mi Urunk Jézus Krisztusunk. Nem háromszor, harmincháromszor, háromszáz-harmincháromszor, életünk minden napján engedjétek, hogy szívetekben visszhangozzék a mi Urunk Jézus Krisztusunknak ez a mindent eldöntő, meghatározó és igaz keresztyénségre juttató kérdése: szeretsz-e engem! Ebben van elrejtve minden élet és az egész üdvösség. Ámen

Imádkozzunk! Mennyei Atyánk, a mi Urunk Jézus Krisztusunk által, mindazokért könyörgünk most, akiknek a szívében ott visszhangzik a mi Urunk Jézus Krisztusunk kérdése. Magunkért is könyörgünk. Mindazokért könyörgünk Urunk, akik megszorodtak, mert nem úgy alakult az életük, ahogy eltervezték, mert akadályokba ütköztek, mert úgy érzik, hogy elfordultál tőlük, mert körülvették őket a halál kötelei, mert betegségeket hordoznak, és oly távoli és reménytelen a gyógyulás, mert nem látják munkájuk gyümölcsét érlelődni, mert kínzó kérdéseikre nem kapnak válaszokat, mert rettenetes emberi viszonyok között vergődnek. Mindannyiunkért, Mennyei Atyánk, akik oly gyakran megszorodunk, óh, add nekünk, hogy ne e világ szerint szomorodjunk meg halálra és kárhozatra, csüggedésre és elveszésre, hanem add, hogy Teszerinted megtérésre, új életre, az igaz szeretet megismerésére, mennyei világod erőinek megízlelésére. Állítsd Mennyei Atyánk szemeink elé mindazokat, akik életükkel, szolgálatukkal, magatartásoddal, de mindenekfölött az Úr Jézus Krisztus iránti szeretetükkel világoló példaként állnak előttünk és így dicsőítettek meg Téged. Engedd Mennyei Atyánk, hogy a Te szeretetedben járjunk, annak igaz forrásától, a mi Urunk Jézus Krisztusunktól soha el ne távozzunk, hogy erőnk, kedvünk, szeretetünk, bátorságunk mindig teljen minden szükségben, minden nyomorúságban, minden bajban vigasztalni, gyógyítani, jót cselekedni, az igazság mellett megállni, nevedről hűséggel vallani, országod dicsőségét szolgálni. Kérünk Krisztusunkért, megváltónkért hallgass meg bennünket. Ámen

LEJEGYEZTE: VÁSÁRHELYI PÉTER,
KIADJA: BUDAHEGYVIDÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKÖZSÉG
WWW.BUDAHEGYVIDEK.HU